

■ Cossetània

MARC CAPDEVILA

SINGLES

XI PREMI DE NARRATIVA MARÍTIMA

VILA DE CAMBRILS JOSEP LLUÍS SAVALL 2021

Notes de color

SINGLES

SINGLES

MARC CAPDEVILA

XI PREMI DE NARRATIVA MARÍTIMA VILA DE CAMBRILS
JOSEP LLUÍS SAVALL 2021

Aquesta obra va obtenir l'XI Premi de Narrativa Marítima
Vila de Cambrils Josep Lluís Savall 2021,
convocat per la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Cambrils.
El jurat que atorgà el premi estava format per
Marta Magrinyà Masdéu, escriptora;
Coia Valls Loras, escriptora;
Jordi Folch Gil, escriptor;
Pau Vidal Gavilán, escriptor;
Raquel Estrada Roig, representant de Cossetània Edicions,
i Gemma Massagué Casas, tècnica del Departament de Cultura,
com a secretària.

L'edició d'aquest llibre compta amb la col·laboració de:

AJUNTAMENT DE CAMBRILS

Primera edició: març del 2022

© del text: Marc Capdevila

© de l'edició:
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977602591
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-1356-179-0

DL T 180-2022

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

PRÈVIA

“Me’n torno a casa de la mare”. Secament; així, sense més ni més. Sense raons, ni crits, ni retrets, ni plats pel cap.

En Jan es va aixecar d’un bot del sofà, ennuegat per la cervesa. Desconcert i un silenci dels que es tallen amb la ganiveta del pa, només esberlat pel zumzeig de la cursa de motos que a la televisió formaven una filera de processionària.

Dempeus, amb pressa per desaparèixer sota la pluja que a fora vessava a bots i barrals, la Clara mantenia el cap cot sense ni gosar mirar-lo, com si s’hagués adreçat a un estrany a l’altre costat del mirall del rebedor. Tot plegat per no deixar entreveure que en la seva decisió hi havia hagut premeditació, que feia temps que hi rumiava i que aquell matí de diumenge per fi s’havia decidit: aquest pensament li afeixugava el cor, la feia sentir bruta i una mala persona. Per això mantenia la mirada culpable extraviada en les seves botes d’aigua, amagant la vergonya sota un impermeable groc, com de pescador, però de bona marca. La Clara mai no hauria vestit res sense pedigrí.

Els nervis li formiguejaven fins a la punta dels dits que s’entretenien amb la cremallera de la bossa de viatge que li penjava de l’espatlla. Anhelava el tret de sortida que li permetés sortir rabent cap al carrer i no haver de respondre el que en Jan de ben segur necessitava preguntar-li. Sí, segur que tenia un munt de preguntes, però ella era conscient que no tenia respostes: actuava així perquè li ho demanava el cor. Quasi en un murmuri havia aconseguit enllaçar un reguitzell de tòpics adreçats a l’home del mirall del rebedor: “No ets pas tu,

soc jo”; “em cal començar de nou”; “ara veig que em vaig equivocar” i encara unes quantes frases fetes, tant o menys escaigudes. Li urgia posar fi a aquell mal tràngol, a aquell comiat exprés que se li encallava al coll com un massapà que no tira avall; sortir i mullar-se. El que fos abans que continuar allà palplantada com un estaquirot, mentre en Jan buscava en el seu arxiu mental la interrogació apropiada, aquella pregunta que sense semblar un retret li permetés obtenir una resposta perfecta, rodona, holística, l’explicació que justificaria plenament aquell despropòsit. Una frase capaç de calmar el doll d’emocions que se li amuntegaven com si acabés de llegir *Anna Karèнина* d’una sola tirada.

“Me’n torno a casa de la mare” deixat anar de patac i de lluny estant. Dos anys de casats, més de deu fent parella i tot se n’anava a la merda amb una frase asèptica i concisa que a en Jan no li permetia fer càbales i encara menys li oferia cap pretext. Hauria preferit una bona bufetada, d’aquelles que no saps si fan més mal a la galta o a l’ego: “Et deixo perquè m’has estat sempre infidel i no saps tenir la pixa fermada dins els calçotets”; “Me’n vaig perquè he trobat un manso deu anys més jove que diu que m’estima i jo tinc ganes de creure-me’l perquè em comencen a sortir potes de gall, i és un ara o mai”; “Foto el camp perquè només penses a treballar i a fer diners; i, tot i que a mi ja em va bé perquè me’ls poleixo com una llima mecànica, noto que ja no m’adores com abans”; “Aquí et quedes amb els teus esports: tot el sant dia amorrat a la pantalla i quan et proposo d’anar a fer una passejada arrufes al nas”; “Toco el dos perquè ronques, no abaixes la tapa del vàter i deixes els calçotets i els mitjons suats escampats pertot arreu”. Qualsevol cosa mentre hi hagués un mos de crítica on agafar-se. Un desdeny suficient per convertir-lo en el camp base del seu argumentari, on aferrar-se quan els més tafaners, amb la subtileza d’una serp de cascavell, li deixessin anar: “I doncs, què us ha passat?” I ja reblant el clau amb ganes de burxar i qui sap si de fer sang i tot: “Semblàveu una parella tan ben avinguda...”

Però la Clara difícilment podia fotre-li res pels morros, perquè s’havia esforçat a ser un marit ideal. Almenys ho havia intentat des del primer dia i en tot moment havia intentat aconseguir-la. Tot just la setmana abans havien estat fent plans per fer una escapada i s’ha-

vien il·lusionat: les vacances de Setmana Santa eren a tocar i volien anar a veure les processons de Sevilla. Però per a en Jan no hi va haver processons i sí en canvi un viacrucis sense ni creuar el llindar de la porta de casa.

Tot déu sabia com era la Clara: llunàtica per a uns, excèntrica per a d'altres, bona moixa però feta a la seva per a la majoria; que un dia deia una cosa i l'endemà ja havia canviat de parer. Malgrat tot, ell s'hi havia acostumat perquè l'estimava i fins i tot li trobava una certa gràcia quan cercava les excuses més absurdes per justificar-se. De fet, en Jan estava convençut que s'havia enamorat d'aquella lleugeresa d'esperit; qui sap si perquè l'hi envejava, ja que ell sempre havia portat penjada la llufa de tipus massa seriós; un tipus que carregava sobre el gep el pes d'un sentit tràgic de l'existència. Ella era Madame Bovary i ell el príncep de Dinamarca. I prou que havia assajat de desempallegar-se d'aquell ser o no ser crònic. Prou que veia que era absurd aquell neguit permanent de qui a tota hora se li escapa el pipí. Però al final sempre es rendia, més per mandra de furgar dins el propi esperit que per altra cosa, i es conformava afirmant que aquell era el seu tarannà: "M'han parit així, què vols fer-hi?"

Però si a ell l'havien parit així, a la Clara l'havien parit aixà. Perquè el seu caràcter, a més de singular, era totalment oposat al d'en Jan: la lleugeresa personificada, l'evitació del compromís, la indiferència... I segur que a hores d'ara en Jan acceptaria usar el terme *frivolitat* per descriure com la seva exmuller es relacionava amb el món. No tothom hauria tingut tanta paciència amb aquella criatura malcriada i vanitosa, de la qual, però, en Jan se sentia orgullós. Solia pensar que potser sí que és una mica neuròtica, però també és única i gens convencional. Alguns amics com en Roger Palau, amb qui havien compartit tantes hores petites i canalles, havien intuït a primer cop d'ull que la Clara era complicada. En Palau, però, no era un prodigi de finor i les engegava pel broc gros: "Tio, aquesta pava que t'estàs enrotllant és més rara que un gos verd, no? L'he convidat a fer un glop del meu cubata i m'ha preguntat si abans de sortir de casa m'havia rentat les dents."

No pocs li havien fet comentaris poc llustrosos sobre la Clara. De fet, l'avi Rossendo, que l'havia conegut breument, també l'havia

radiografiat al primer cop d'ull; i, amb la llibertat que donen els anys i la certesa que aviat seràs cendra i pols, li havia etzibat: “Nano, em penso que aquesta mossa que t’has firat és ben tocada dels collons. No et servirà ni per fer bugada, perquè sempre troba que l’aigua és massa freda (ja li has dit que això és a pagès?). Ai, uix!, els esquitxos l’emprenyen però la roba la vol neta i planxada, i el menjar ben amantit: no es veu pas poc que a aquesta fleuma l’han pujat amb pinso.”

En Jan escoltava i rarament en prenia nota. Amb ell la Clara es comportava amb normalitat. O almenys això li semblava... fins que aquell diumenge aparegué misteriosament oculta sota l'impermeable groc, com sorgida d'una pel·lícula de terror, i li havia clavat aquell ganxo de pescador fins a l'ànima: “Me’n torno a casa de la mare.”

S’havien conegut bussejant en la foscor d’un club *afterhours* de Castelldefels. En un primer instant, emergint de les ombres d’un reservat per als *pijos*, en Jan n’havia pogut copsar els ulls de nina: cristal·lins, espectrals, vacus i com de broma. Després, el vestit beix vaporós tenyit per les fosforescències liles dels focus ultraviolats. Fins a la matinada, amb la llum mandrosa de l’aurora, no havia pogut veure-la al natural: un rostre de formes anguloses però agradable, un cos fibrós escassament voluptuós i espectacularment bronzejat al pic de l’estiu. Després de quedar uns quants cops, en Jan es va convèncer que eren complementaris. Dos éssers que s’havien trobat perquè hi estaven predestinats i no pas per coincidència casual, perquè en Jan és dels que no creu en les casualitats. O sigui que la seva coneixença estava escrita. On? No ho sabia, però en algun punt del cosmos o en un incunable extraviat hi constava amb lletra ferma i comprensible que tard o d’hora s’havien d’aparellar. Ella despreocupada, informal, impuntual, despistada, aparentment feliç; ell endollat, amoïnats, amb la llosa de la responsabilitat al clatell. La Clara sempre en fugida permanent, sempre fent plans a mitjà termini, notant el vertigen cada cop que observava el terra sota els seus botins de marca i prenia consciència del present. Ell, tot el contrari, tocant de peus a terra i furgant dins l’enteniment per trobar el mecanisme que li permetés viure amb plenitud, com no es cansava de repetir-li la *coach* que li pagava l’empresa: “*Mindfulness*, Jan, es tracta d’assolir la plenitud mental, viure el moment present...”

Només durant els preparatius de noces en Jan havia tingut indicis que la Clara podia arribar a ser més contradictòria i extravagant del que s'imaginava. Aquella fixació per passar per l'església quan tots dos eren ateus inconvertibles. I tot per fer una celebració sonada, amb la pompa d'una boda americana o imitant els gitanos que quan hi ha casori llencen la casa per la finestra. En aquells dies en Jan anava gras i no li venia d'aquí. Va acceptar que es tractava de pur esnobisme: "Doncs entesos, ja em sembla bé." I sort que anava bé de diners, perquè li va tocar pagar-ho tot: fins i tot el mossèn, que en un principi assegurava que només faltaria i que no volia pas res... El seu sogre, el papà, va pensar que ja havia fet prou malcriant la nena a base d'exquisideses i no va voler saber res del convit.

Uns amics de la colla s'havien casat unes setmanes abans que ells. Ell era un bala perduda, un cràpula enjogassat i infantil; ella, una depredadora sexual que no poques vegades li havia tirat els trastos a en Jan i ell havia hagut de fer vot de mossèn per resistir-s'hi. Durant el banquet, i sobre la mateixa taula rodona on s'afartaven com uns lladres, havien corregut els bitllets de vint euros fent apostes sobre quant de temps duraria aquell matrimoni insensat. Els més optimistes no els donaven més d'un any, mentre que els més pessimistes s'obstinaven que no superarien el viatge de noces. Ell es va apuntar a la juguesca per diversió i amb la gaubança de pensar que a ell i a la Clara allò no els podia passar de cap manera. Aquells dubtes tan grollerament manifestats no se'ls podien aplicar a ells com a parella perquè eren diferents. Tan diferents que encara avui continua sense tenir clar què van ser en realitat.

No s'havia tret la lligacama de núvia que la Clara va començar a parlar de tenir fills. Ell, per contra, ja s'hauria conformat amb un animal de companyia, com si la responsabilitat de perpetuar la pròpia genètica afeixugués encara més el pes sobre el clatell. Tanmateix, i com no podia ser d'una altra manera, en Jan va claudicar i van copular a pèl fins que la regla de la Clara es va aturar: estaven prenyats.

Un goig sense alegria, perquè amb l'avortament sobtat al tercer mes d'embaràs la Clara es va espantar: uns dolors terribles a l'abdomen, el flux sanguinolent, la debilitat posterior, la quasi anèmia... I d'avui a demà va perdre tot l'interès a parir descendència. En tot

cas ja n'adoptarien. I en Jan va prendre consciència que el que li feia recança de ser pare no era pas la llosa del gep, sinó la lleugeresa en el compromís i les dubtoses aptituds maternals de la Clara. No s'havia estat angunieiant per culpa d'ell, sinó per culpa d'ella.

Amb el desengany va semblar que a la Clara se li apagava el far que la feia anar endavant: sempre endavant. Va canviar la línia recta pels cercles concèntrics; va començar a donar tombs sobre ella mateixa com un gos que no troba la manera de jeure i es va trobar vivint en un present que no reconeixia. La frescor natural se li va esmoreir i els seus canvis, tant de parer com d'humor, es van accentuar. Si fins aleshores la seva convivència havia estat quelcom semblant a la pràctica d'un esport de risc, ara era com fer escalada lliure sense corda.

No fou fins aleshores que en Jan es va adonar que estimava una neuròtica incapaç de ser feliç ni de fer feliç ningú. I de sobte es va sorprendre que, després de tants anys fent parella i de tants advertiments per fer-li obrir els ulls, no s'hagués adonat de la impostura. Encara avui es pregunta si és possible que l'amor aixequi un vel tan dens que t'impedeix veure el que després apareix diàfan com un vidre acabat de netejar. Malgrat la presa de consciència, va anar estimant-la sense reserves fins que va etzibar-li allò de: "Me'n torno a casa de la mare."

D'ençà d'aquella sentència lapidària que el convertia en involuntari membre numerari del club del single, havien transcorregut quinze anys exactes i en Jan no havia tornat a sentir estimació sincera per cap dona.

I

Només de pujar a bord, a en Jan li és presentat el capità del vaixell: un grec amb fesomia de grec; o almenys això li indiquen els seus prejudicis. Dret i tibet davant d'un *photo call* amb el logotip de la naviera reproduït en miniatura fins a l'infinit, es va fent fotografies amb els passatgers que arriben a glopades. Un estol d'oficials lluint uns vestits de primera comunió d'un blanc ofensiu completen la composició gràfica amb un posat d'indiferència que només muden en el precís moment en què s'obre l'obturador de la càmera.

El capità li estreny la mà tot assenyalant-se la placa de llautó que du penjada a la pitrera: "Constantin Gravas Yannackis. Soc el capità del flamant Las Vegas Cruiser i li desitjo una magnífica estança a bord."

No estalvia un cert rigor de formes, que, més que protocol·lari, li sembla propi de qui pateix una hèrnia discal i que procura moure's mínimament. Seguidament, segon en jerarquia, fa una passa endavant l'oficial de pont, pilot de primera classe, Rupert Molina. Més per dir alguna cosa que per autèntica preocupació, en Jan li expressa un cert neguit davant la perspectiva de tants dies de navegació. El mariner, presumint d'experiència nàutica, remarca les excel·lències del vaixell, tot just acabat de remullar amb cava a les drassanes Hellenic Shipyards de Skaramanga: "No passi ànsia, senyor Ducamp. Quan s'acostumi al lleu balanceig no sabrà viure a terra ferma."

El deixen en mans d'un camàlic que diposita amb cura el seu equipatge sobre un carret i que brandant el cap li indica que el segueixi. Creuen el taulell d'informació i enfilen l'ampli passadís central.

A banda i banda, dins d'unes vitrines, s'hi mostren fotografies de la flota de la Singapore Jade i dues maquetes del Las Vegas Cruiser: una feta amb escuradents i l'altra amb peces de Lego. A continuació s'obre una filera de botigues de records amb els aparadors atapeïts d'objectes que a en Jan li semblen del tot prescindibles. Davant per davant, unes portes batents amb vitralls policroms donen accés a una capella sense símbols religiosos: "Ecumenisme, enginyer. Multiculturalitat i ecumenisme", li aclarirà més endavant l'amic Néstor Martí.

Annexat a la capella, un saló de perruqueria i estètica que en aquelles hores ja treballa a bon ritme. En Jan s'hi encanta un moment. Com és possible que abans de salpar ja hi hagi qui es preocupa per la seva imatge? Que potser no han vingut pentinats? Que potser és premonitori de l'esnobisme que es trobarà en aquell vaixell? I, per acabar el recorregut, just abans d'arribar a les primeres cabines, encara pot veure un aparador amb productes de luxe i delicadeses per a gurmets, on un teixó de cent quilos en canal tasta un paté de foie i li diu a la dependenta posi-me'n dues llaunes.

Després d'assegurar-se que en Jan el segueix, el camàlic s'atura davant dels ascensors. Pugen un parell de nivells fins a la coberta Àsia i a continuació caminen una vintena de metres pel passadís de babord fins aturar-se davant la porta amb el número 429. Després d'obrir deixa l'emalum al terra i en Jan desemborsa la primera propina.

La cabina fa prou efecte i no desmereix gens la imatge de reclam que apareix al web de la naviliera. Un xic més petita en tot cas, com sol passar quan es fotografia un espai reduït amb un objectiu de gran angular. L'amplada del llit el sobta: és la mida estàndard o es que li han assignat una cambra de matrimoni? Enlluernat pel sol magenta que s'esmuny per l'ample finestral rectangular, es veu forçat a aclucar els ulls al temps que pren consciència immediata del privilegi que suposa tenir una cabina que dona a l'exterior. Ell s'havia imaginat un exigü ull de bou circular i mariner que amb prou feines li deixaria veure el mar. En canvi, del llit estant, pot contemplar una vista remota d'on cel i mar es confonen.

Al girar-se d'esquena s'adona que un cambrer sostenint una pila de tovalloles blau marí s'espera en silenci amb un somriure gamarús i desdibuixat al llindar de la porta entreoberta. Segona propina.

Tot sense màcula, ni una rascada. Els mobles, com de fet tot el vaixell de dalt a baix i de proa a popa, deixen anar aquell baf ofensiu del que és nou, i, malgrat l'intent d'encobrir-ho amb un ambientador de lavanda i violeta, encara es percep el tuf del vernís. Un cert classicisme ho impregna tot: tapissos de vellut estampats i motius florals de tradició isabelina; una còmoda afrancesada i bombada pel centre amb calaixeres monòtonament simètriques; la tauleta per al te amb marqueteria incrustada i massa baixa per resultar pràctica; una làmpada imitació d'*art-déco* amb vidres tintats encastats en guies de plom, i, a mode de peu, una sirena de bronze assegurada sobre la seva cua. El llit, en canvi, és de fusta massissa i remet a l'exotisme de les Índies occidentals. Han empaperat les parets amb pintures dels mestres florentins: al capçal, concretament, l'*Homo Quadratus* de Leonardo da Vinci en traç de carbó i línia bruta sobre fons daurat.

Dies més tard, i a propòsit d'aquest dibuix, un erudit de les arts, un esteta de mirada cubista i fugissera —guenyo, vaja— que s'avorreix solemnement i que avorreix els altres més encara, l'arraconarà en una cantonada del Nick's Bar per clavar-li la pallissa especificant una per una les proporcions anatòmiques del dibuix. En contra de la seva voluntat, en Jan haurà d'aprendre que l'home de Vitruvi simbolitza la simetria i l'equilibri universal i que el centre geomètric del quadrat es troba precisament en els genitals. En aquell instant, en Jan Ducamp tindrà l'estranya sensació que tothom gira la vista vers els seus testicles i de manera instintiva es portarà la mà a les parts.

Comença a desfer l'equipatge amb una certa indolència i sense un protocol preestablert. L'ordre i l'administració domèstica no són aspectes que ell domini: en això té sort de la Joana, la portera del seu apartament, que també li fa les feines de casa. Obre en primer lloc la bossa dels vestits i les camises, però aviat se n'atipa de penjar-los a l'armari i es llença damunt del llit com ho faria un marrec entremaliat: deixant que el cos ert reboti sobre el matalàs i s'abandona en aquella posició. No té cap pressa i, de fet, evitar-les forma part del seu pla infal·lible per trencar amb el passat professional: el més llunyà i el més recent.

A principis dels noranta, amb el títol de llicenciat en enginyeria química per l'Institut Químic de Sarrià a la butxaca, va deixar el pis

d'estudiants de Barcelona i va tornar al mas dels avis. Quan els companys del cap i casal li preguntaven d'on era, solia respondre amb cinisme que era nascut i engreixat a Osona, com els milers de porcs que empastifen de merda i ferum l'aire i els aquífers de la comarca. I quan els altres mostraven el seu desconcert per aquella resposta excèntrica, ho rematava amb un: "No em facis gaire cas, els de la Plana estem tots tocats per la boira pixanera." Un afegitó que acabava de confondre els interlocutors, que només aconseguien estrafer un somriure idiota.

En plena crisi postolímpica, les ofertes de feina escassejaven, però un oncle que només tenia mosses li tenia reservat un lloc a l'adoberia de la família. Li ensenyaria el negoci i, si es portava bé i demostrava capacitat, potser un dia en seria el gerent. De moment li faria un contracte en pràctiques i després un altre contracte en formació, que per això hi són els parents, perquè et donin un cop de mà quan cal: "Encara que sigui un mastegot dels que et marquen els cinc dits", es queixava amargament en Jan al seu avi.

Segons l'oncle benefactor, "l'ofici s'ha d'aprendre des de baix", així que de bon primer el va enviar a classificar pells en brut farcides d'insectes confitats; seguidament, a remullar-se amb la sal i els líquids infectes dels piquelatges que arrencaven tant la llana del cuir com l'epidermis de les seves mans; després, a tenyir-se els dits d'un blau barrufet amb crom, i, finalment, a flairar els tints amb base d'amoníac que bullien dins d'unes molinetes gegants. En resum, pestilències que li obturaven la pituïtària, dits encetats, articulacions entumides per la humitat i poc diner, no fos cas que el nebot s'enfites. Per allò havia estudiat una carrera? Au vinga! Allò era una presa de pèl i l'oncle no va tardar gaire a quedar-se sense qui perpetués la nissaga de pellaires que ell havia iniciat.

Aprofitant la minsa experiència va acceptar una feina d'agent comercial de productes químics per a adoberies, però tampoc va reeixir. Definitivament havia equivocat la disciplina: per quins set sous s'havia interessat per l'estèril univers de la química? Qui li manava ser tan ruc? Tanmateix, encara no era massa tard per ampliar l'horitzó de possibilitats. Va donar un cop d'ull al seu voltant i no va tardar a adonar-se de qui tallava el bacallà, qui eren els que feien i desfeien, els que tancaven els tractes, i va inscriure's en una escola de negocis de

prestigi: si no es convertia en un tauró del món del *business*, pel cap baix faria relacions socials. Així que als vint-i-cinc anys, amb doble titulació, tenia tota la predisposició per menjar-se el món amb forquilla i ganivet. I també els rivals que destorbessin la seva projecció. El mot *projecció* estava de moda i l'estimulava; se sentia poderós com el cowboy que, cavalcant sobre un míssil nuclear a *Doctor Strangelove*, encara té els nassos d'atjar-lo amb el barret.

Aquesta voracitat, la golafreteria professional, li va durar una llarga temporada. No perdia el temps: canviava sovint de feina i sense contemplacions. L'afecte o el compromís no tenien cabuda en el camp dels negocis, on qualsevol feblesa era eliminada per insana i les emocions s'havien de guardar per a un mateix. Guanyava molts diners, molts més que els seus amics i que el noranta-nou per cent de joves de la seva edat, i aplegar-ne el màxim era la seva premissa bàsica. Es va deixar entabanar pels vents d'èxit immediat que bufaven, va visionar nou vegades comptades *Wall Street*, i el que un lacònic Michael Douglas li etzibava al seu deixeble va esdevenir el seu aforisme de capçalera: “En el món dels negocis, si vols un amic, compra't un gos.”

Després va passar allò de la Clara. Ella va tornar a casa de la mare i en Jan va perdre el nord. A aquella època reeixida la va succeir una altra plena d'escepticisme: una crisi existencial que des de l'àmbit sentimental es va estendre al professional. Sentia que la folla carrera enfilat damunt del míssil nuclear l'havia absorbit en excés, i que després d'explotar-li als morros la seva existència s'havia tornat anodina. Les amistats fàtues i les relacions socials que durant anys l'havien satisfet se li van fer insuportables en un ambient que de sobte se li apareixia opressivament hipòcrita. Aleshores es va comprar el gos: en Michael Douglas tenia raó.

Vint minuts més tard es desvetlla amb la somnolència encastada a les parpelles. Amb una feixuguesa de lumbàlgia, s'apropa fins a l'escriptori per fullejar el dossier de viatge que una hostessa li ha fet a mans com qui reparteix propaganda del restaurant xinès de la cantonada, només de trepitjar la moqueta del vestíbul. Es nota un budell buit i vol saber l'hora del sopar i on es fan els àpats. Cap problema, bufets lliures escampats pertot arreu, però per entaular-se té cadira